

Düşünme Zamanı Mübarek Ramazan

– MESUT ÇİFTÇİ · 14 Ağustos 2010

On bir ayın sultanı, mübarek ramazan ayına girdik nihayetinde. Nasıl bir sevinç içerisindeyim anlatmamın imkânı yok. İki sözümden birisi elhamdülillah. Yüce rabbime ne kadar şükretsem azdır beni mübarek ramazan ayına kavuşturduğu için. Ramazan ayı ne kadar büyük bir nimet insan için bilenler bilirler.

Eski ramazanlara atıfta bulunacak değilim elbette. Bence her şey yaşandığı zaman içinde değerlendirilmelidir. Zaten yaşadığı zaman içerisinde değer kazanır her şey. Her yaşanan Ramazan Ayı elbette ki yaşandığı zaman içerisinde insan ruhunda anlam kazanır. Önemli olan bu mübarek ayı nasıl değerlendirdiğimiz değil mi?

İnsanların inançlarını sorgulamak elbette ki haddim değil. İsteyen inanır, isteyen inanmaz. Sevgi ve saygı çerçevesinde değerlendirilmelidir insanlar bence. Ancak böyle doğru olanı yapmış oluruz. Herkesin inandığı kendisine. Ben Allah'a ve peygamberlerine inanıyorum ve elhamdülillah Müslüman'ım. Bunu söylemekten hiçbir zaman çekinmedim ve çekinmeyeceğim. Hayatta birçok insan tanıdım ve birçok ortamda buldum. İnanlar da vardı benim inandıklarımın inanmayanlar da. Saygı çerçevesini aşanlara hak ettikleri ölçüde tepkiler verdim. Bunu bir hata olarak görmüyorum elbette. Benim inandığıma ve benim taptığıma diğer insanlar inanmayabilir ve tapmayabilir. Sonuçta her insanın özgür iradesi vardır. Buna kendileri karar verirler. Ama ben şunu biliyorum ki ben nasıl insanların kararlarına saygı duyuyorsam, insanlarda benim inandıklarımın ve benim taptığıma saygı duymak zorundadırlar. Ama ben inanmayanların hemen hemen hepsinde şunu gördüm ki; Allah'a ve İslamiyet'e savaş açmış durumdadılar. Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum. Belki de vicdan azabının bir neticesidir bilemiyorum. İnanmıyorsan, inanmadığına neden savaş açıyorsun? İnanmadığına neden hakaret ediyorsun? Bunu anlayabilmiş değilim.

Ben Allah'a ve İslamiyet'e inanıyorum ve elhamdülillah Müslüman'ım. Yani Budist değilim. Ama şimdiye kadar ne budizme, ne de Budistlere savaş açtım. Ne budizme ne de Budistlere hakaret ettim. Çünkü ben budizme inanmıyorum. Budizmin olmadığına inanıyorum. Neden budizmle ve Budistlerle uğraşayım ki? Aynı örneği Hıristiyanlık ve Musevilik içerisinde de çeşitlendirebiliriz. Ben Hz. İsa'nın Allah'ın elçisi olduğuna inanıyorum. Hz. İsa'ya saygım sonsuz. (Hz. Musa ve diğer peygamberlere de) Ama günümüzde yaşanan Hıristiyanlığa inanmıyorum. Ama tutup da Hıristiyanlara hakaret etmiyorum. Yalnızca 'Allah ıslah etsin' diye dua ediyorum. Çünkü ben inanıyorum ki ilk insan Hz Adem'den bu yana gönderilen tek din İslam'dır. Ama benim ülkemde kendini bilmez ateistler ve diğer inanış mensuplarının büyük bir çoğunluğu benim inandıklarımın savaş halindedir. Madem inanmıyorsunuz, neden uğraşıyorsunuz? Sizin derdiniz ne?

Bu konuda ziyadesiyle dolu olduğum bundan önceki iki paragrafta ortaya çıktı elbette. Ama konumuz on bir ayın sultanı olan Ramazan Ayı. Ramazan ayının insan için büyük bir nimet olduğuna inanıyorum. Bu nimeti değerlendirmek için elinden geleni yapmalı insan. Rahmet ve merhamet ayı bu ay. İnsan kendini hesaba çekmeli bu ayda. Yaptıklarını düşünmeli. Aslında rahmeti ve merhameti büyük Allah insana hayatını düzeltmesi için bir imkân sunuyor. Sunulan bu imkân bizzat Allah'ın merhametidir. Birçok insan Ramazan ayına yetişmeden göçüp gittiler dünyadan. Ne kadar acıklı öyle değil mi? Beni her zaman çok ama çok duygulandırmıştır bu durum. İçime buruk bir acı çöker çoğu zaman. Acaba bende ulaşamayacak mıyım diye. Ama elhamdülillah ulaştım.

Ben inançsızların baktıklarını fakat göremediklerini gördüm. Birçok inançsız insan;' Madem Allah bizi yarattı, neden Allah bize yeryüzünde acı ve sıkıntı veriyor?' diyor. Öncelikle bu Alemlerin Rabbi Allah'ın bileceği bir iş. Biz yaratılanlar Allah'ın kararlarını sorgulayacak kadar küstah olmamalıyız diye düşünüyorum. İnsan ne olduğunu düşünüyor? Ne kadar güçlü ve kudretli olduğunu düşünüyor? Alemlerin Rabbi yüce Allah'ın gücü ve kudreti karşısında insan nedir? İnsan Allah'ın yarattığı aciz bir varlık değil midir? O Allah ki ne doğmuştur ne de doğrulmuştur. O Allah ki "Ol" demesiyle tüm evren var olmuştur. O Allah ki ne başlangıcı vardır ne de sonu. O Allah ki ne acıklar ne susar ne de uyur. Ama insan ne kadar da acizdir. İnsan doğar, yani insanın bir başlangıcı vardır. Sonra insan ölür, yani insanın bir sonu vardır. İnsan acıklar, susar, uyur, üşür ve daha neler neler. İnsanın birçok şeye ihtiyacı varken Allah'ın hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. Şimdi insan bu aciz haliyle mi Alemlerin Rabbi Yüce Allah'a kafa tutuyor ve Yüce Allah'ın kararlarını sorguluyor. Şüphesiz ki Allah hiç kimseye ve hiçbir şeye hesap vermek zorunda değildir. Buna rağmen rahmet ve merhameti büyük Yüce Allah insana kendisini ve insanın yaratılışını anlatıyor. Buna rağmen Alemlerin Rabbi Yüce Allah insana yapması gerekenleri anlatıyor. Hâlbuki insan ne kadar küstah ve ne kadar kendini beğenmiş. Şüphesiz ki Allah isteseydi insana verdiği özgür iradeyi elinden alabilirdi. Ama Allah sonsuz lütuf ve merhamet sahibi. Bunun yanı sıra Allah insanlara zulüm etmiyor, insan kendisine zulüm ediyor Allah'ın emir ve yasaklarına uymadığı için. Şimdiye kadar insanın çektiği zulüm inanmayan insanın insana ettiği zulümdür. Rahmet ve merhamet sahibi Allah bu dünyanın geçici bir imtihan yeri olduğunu anlatıyor insana ve inananlar için sonu olmayan cenneti yarattığını söylüyor. Buna rağmen insan ne kadar küstah ve ne kadar dönecek? Allah'ın emirleri ve yasakları ise oldukça açık; yalan söylemeyin, kul hakkı yemeyin, sahtekârlık yapmayın, kul hakkını gözetin, içki içmeyin, kumar oynamayın, yetim hakkı yemeyin, zina yapmayın, emanete sahip çıkın, kötülük etmeyin, dedikodu yapmayın, gıybet yapmayın, şahitlik yaptığınızda doğruları söyleyin, insanlarla dalga geçmeyin, insanları küçük ve aşağılık görmeyin, namaz kılın, oruç tutun, yalnızca Allah'a ibadet edin, tembellik etmeyin, çalışın vb. Bu emir ve yasaklar insanın kendi hayrına değil mi? Bu emir ve yasaklar çiğnendiği için insan yeryüzünde kendine ve diğer insanlara zulüm etmiyor mu? İnsan apaçık ortada olan bu gerçekleri görmüyor mu? Yoksa görmek mi istemiyor?

Ramazan Ayı insanın kendini hesaba çekmesi ve yeni bir başlangıç yapması için büyük bir fırsat. Öldükten sonra eyvah demenin insana hiçbir faydası yok elbette. Bu dünyada en güvendiğimiz, en güçlü bildiğimiz, makam ve mevki sahibi insanlar bile ölmediler mi? Mahşer gününde Allah'a ne hesap

vereceğiz? Mahşer gününde gölgelikler altında gölgelenip, Kevser suyundan içenlerden mi olacağız yoksa güneşin altında pişmanlık içerisinde azap çekenlerden mi? Bu sorunun cevabı bu dünya da ve henüz hayattayken bizde. Allah apaçık uyarıyor insanı. Allah apaçık doğruyu ve yanlışı gösteriyor insana. İnsan neden hala görmemekte ısrar ediyor? Bu kadar mı bağlandık bu gerçek olmayan dünyaya? Bu kadar mı kör gözlerimiz? Azrail er ya da geç uğrayacak semtimize. Er ya da geç can teslim edeceğiz. Hiç düşündünüz mü?